

[Valdemar Thomsen.]

Faktor i en Valgkamp, det ser man deraf, at Partiet Venstre, endskønt Partiet havde mobiliseret anerkendte og aktuelle Navne som Valgkandidater, kun opnaaede en mikroskopisk Procentdel af Stemmerne her i København.

Med dette som Baggrund kan det ikke virke overraskende, at Bondepartiet maatte gaa stærkt tilbage. Forholdet er, som man vil vide, det, at vore Meningsfæller paa Grund af Venstrepressens Monopolstilling nødvendigvis maa abonnere paa denne Presse og altsaa selv betale for den Trykssvæerte, som de og vi grises til med uden Mulighed for at forsvare os.

Den højtprieste Ytringsfrihed er saadan set et noget tvivlsomt Gode, saa længe Ytringsretten dér, hvor det foregaar, i Radioen og i Aviserne, er forbeholdt Systemets haandgangne Mænd. Ogsaa Radioen tages flittigt i Brug af de fire Partier. Dette vort uden Sammenligning mest effektive Meddelelsesmiddel, der er Befolkningens Fælleseje, burde selvfølgelig være politisk neutralt, men til Trods herfor undser man sig ikke for at misbruge Radioen til Forfølgelse af politiske Modstandere, en køn Frugt af Folkestyret.

Lad mig fremdrage et Eksempel fra den allersneste Tid. Det ærede Medlem Hr. V. Buhl benyttede i den saakaldte Radiogrundlovstale en Frase, en Usandhed, som det ærede Medlem ved er en Fornærmelse mod store Kredse af Befolkningen og en ærerørig Sigtelse mod Medlemmer af dette høje Ting. Med Henblik paa Begivenhederne i 1940 sagde han: De Partier, som ønskede den bestaaende Forfatning bevaret som Grundlag for det politiske Liv, lagde Parti-uoverensstemmelserne til Side o. s. v. Dette er næsten ordret samme Vending, som Stauding benyttede i sin Aabningstale for et Par Aar siden, og den gav, som man vil huske, Anledning til, at min Gruppe med mig som Ordfører for en Forespørgsel afæskede Stauding en Forklaring. Af Forhandlingerne fremgik det klart, at den daværende Statsminister ikke kunde føre noget Forsvar for Udtalelsen, men da Insinuationen ikke blev gentaget i den paafølgende Trontale, havde man i Virkeligheden dermed stiltiende, men noget fejgt, gjort Afbigt. Dette forhindrer aabenbart ikke, at Manden, der holdt den paa dette Punkt ændrede Aabningstale, nemlig fhv. Statsminister V. Buhl, nu som Repræsentant for Samlingspartierne insinuerede nøjagtig tilsvarende.

Det ærede Medlem Hr. V. Buhl maa

vide, at han med denne Udtalelse indirekte beskylder Medlemmer af Folketinget for at have brudt det højtidelige Løfte, de som Rigsdagsmænd har afgivet. Kan det, vil jeg spørge, kaldes en fair Fremgangsmaade at anvende over for politiske Modstandere, som ikke har Ytringsret i Radioen? Hvis det ærede Medlem Hr. V. Buhl, før han talte, havde tænkt Sagen igennem, maatte han være naaet til det Resultat, at han som Socialdemokrat ikke kunde være berettiget til at fremsætte slige Beskyldninger. Var det nemlig ikke, vil jeg spørge, en Socialdemokrat, en fremtrædende Socialdemokrat, der i de bevægede Paaskedage 1920 overrakte Kongen et Ultimatum fra Fagforeningerne, og som udtalte, at Kongen nu vilde faa at se, hvem der var stærkest, Arbejderne eller Kongen? I Resolutionen krævedes Kongen afsat inden næste Dags Morgen Kl. 6. Socialdemokratiet er det eneste af de nuværende Partier, der har søgt at rokke ved det fundamentale i vor Forfatning: vort tusindaarige Kongedømme. Derfor vil jeg meget advare det ærede Medlem Hr. V. Buhl mod at misbruge Ytringsretten, naar han næste Gang kommer til Mikrofonen.

Der er slet ingen Tvivl om, at man gennem denne Misbrug af Presse og Radio kan skabe en Folkestemning, og det var netop det, man gjorde foran Valget. Trods alt gaar det saa nogenlunde, naar Folk har Tid og Ro til at tænke sig om og finde ud af det Hykleri, der er sat i Scene for om muligt at tjene en partipolitisk Fedtskilling. Værrer var det under Valgkampen, hvor man havde Lejlighed til at piske de nationale Lidenskaber op til vanvittige Højder, enten paa lukkede Møder eller i de sidste Minutter, før Afgørelsen skulde træffes. Der er nemlig ingen Mulighed for Tid og Ro til nærmere Overvejelse af det Æreskænderi og den Bagvaskelse, Publikum tvangsfodres med.

Gennem Partipressen har Bondepartiet da ved dette Valg været ude for Forfølgelse og Mistæneliggørelse, som de paagældende ikke kunde være i Tvivl om var af kriminel Art. Personlig har jeg ved et lukket Møde i Landsretten staaet Ansigt til Ansigt med en saadan Æresskænder, uden at paagældende gjorde noget som helst Forsøg paa at fremføre noget reelt til Støtte for sin Rendestensjournalistik, og derfor blev selvfølgelig ogsaa Straffen derefter. Jeg ved, at adskillige i denne Sal under Valgkampen, bl. a. det ærede Medlem Hr. Laurits Pedersen, paa samme Maade som Aviserne, men endnu mere lumpent, nemlig i Skjul,